

Neviditeľný

Pavel Sekerák

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	GKBN
<u>Pavel Sekerák</u>	<u>Greenie knižnica</u>	<u>CC-BY-NC-ND</u>	<u>Prvé (2020)</u>	<u>110001</u>

O b s a h

Neviditeľný.....	1
Obsah.....	2
Noc je mojím svetlom.....	3
Porazený.....	4
Odovzdaný.....	5
Nedotknuteľný.....	6
Tváre-nie.....	7
Šťastie.....	8
Nehybný.....	9
Som.....	10
Kosti.....	11
Víc.....	12
Kos.....	13
Západ slnka na Kľaku.....	15
Eliške.....	16
Rovnica.....	17
Len kvôli nádeji.....	18
Ozvena.....	19
Na kolenách.....	20
Au!.....	21
Súmrak.....	22
Na pláži.....	23
Neslušný návrh.....	24
Zvony.....	25
Horúčka.....	26
Neviditeľný.....	27

Noc je mojím svetlom

Opäť sa v noci mestom túlam,
nemajúc cieľ ani úmysel.
V odrazoch kaluží skúmam...
Má život zmysel, či nezmysel?

Kamkoľvek sa pozriem,
sú iba prázdne ulice.
Zmietam sa ako červík,
na konci božej udice.

Synefrín, taurín, kofeín.
Traja králi z východu.
Udržia ma na nohách,
až kým dôjdem k podchodu.

Na jeho schodoch spočiniem,
v objatí špinavých stien.
Dúfam, že to tak ostane,
že nepríde ďalší deň.

Noc je mojím svetlom,
bdenie je môj spánok.
Úsvit pripomína
pachuť poštových známok.

P o r a z e n ý

Podlomené kolená,
telo bezvládne klesá k zemi.
Vo víťazstvo som veril,
padám však porazený.

Zaťaté zvyšky zubov,
zvuk praskajúcich kostí.
Ostrá i tupá bolesť,
krvou zaliate vnútornosti.

Rozmazané videnie,
spolu so zvukom mizne.
Už som iba tieňom,
vlastnej podobizne.

Pocity proti pocitom,
bojovali všetkými zbraňami.
Je koniec, zima a tma.
Všetko je konečne za nami.

Končí otváracia doba,
otvorených rán.
V krvavých rukách,
svoje srdce mám.

O d o v z d a n ý

vo svetle tmy
stojím pred tebou
zahalený
do priehľadnej nahoty

ale ty stále nemáš dosť
a vyzliekaš ma ďalej

z mojich rýmov
z mojich myšlienok
z nevyslovených túžob

v trasúcich rukách
na podnose z túžob
podávam ti ich
všetky do jednej

bez obalu
bez pridaných farbív
bez iracionálneho strachu

N e d o t k n u t e Ľ n ý

šiješ moju dušu
rozbitú
na milión ostrých fragmentov
všetko čo si želám
je opäť začať veriť

asi sa príliš skoro vzdávam
a možno len potrebujem
trochu viacej času
opäť vidieť slnko
tam, kde iní vidia tmu

zlomený do temnoty kričím
nik nepočuje moje volanie
len mesiac čo neuzrie ráno
v ktorom krídla vtákov
dažd'om nedotknuté
tieňom zakrývajú prázdne námestia

v snoch smelo a bez obáv
prekračujem hranice
s úsvitom sa strácam
a naďalej ostávam
nedotknuteľný

Tváre - nie

Nosíme masky,
cez ústa pásky
a slová falošné,
ako úsmev predavačky.

Neustále v pokušení,
aj keď mimo podozrení,
skúšame nemožné
a tvárimo sa dospelácky.

Šťastie

Možno som čakal príliš dlho.
Počítal dni a noci na prstoch.
Šťastie únavou neusnulo,
vidím ho iba sem-tam v snoch.

Úspešne skrýva predou mnou,
tvár aj celé svoje telo.
Môže prísť ku mne bez obáv,
keby len trochu chcelo.

N e h y b n ý

Som nehybným bodom v čase,
nehybným bodom v priestore,
farebná bodka v čiernej mase,
robot z budúcnosti v kláštore.

Nenávidel som samotu,
tránil pre ne-záujem.
Čím viac ľudí spoznávam,
tým viac samotu milujem.

S o m

zamlčaný podmet vo vete,
pravda neskrytá vo víne,
dych, ktorým odfúkneš púpavu.

Chytený do asociálnej siete,
uväznený v hranatej bubline,
opúšťajúci slnečnú sústavu.

Zapadám za horizont ticha,
objavím sa až v kvapke vody,
v tej, ktorá sa ti z líc odparí.

Som pointa čo neuniká,
ôsmy div živej prírody,
som chyba, ktorá sa podarí.

K o s t i

V noci ku tebe prídem,
tak buď na mňa pripravená.
Zosilním frekvenčný príjem,
vymažem z kalendára mená.

Nedám si servítku pred ústa,
ani do vlasov sponky.
Na stenu nakreslím anjela,
polámem kvetom stonky.

Prídem zablatený a bosý,
oblečený do nevinnosti.
Musím to urobiť skôr,
než mi hlina zakryje kosti.

V í c

Neznám tě, však nejsme si cizí,
jedeme na stejné vlně.
Mé stopy v písku již brzy zmizí
a stratí se v nové duně.

Než se tak stane, chci ti říct,
jak hodně pro mne znamenáš,
každý den chci tě víc,
víc, než cokoli co uděláš.

K O S

Uprostřed cesty
stojí černý kos.
Nevnímaje vůbec,
že je celkem bos.

Nevnímá svět kolem,
jen upřeně hledí.
Barvy se mu slily
do klubka temné šedi.

Pár metrů od něj,
v pomalém pruhu,
je další jedinec
stejného druhu.

Hromádka černého peří.
Je to pořád on?
Tomu se těžko věří.
Utichl jeho zvon.

Prošel na druhou stranu
po duhovém mostě.
Budu raději mlčet.
Nechci mluvit sprostě.

Je mi ho líto, chudáka.
Toho druhého taky.
Stojí tam a dále hledí
jak stahují se mraky.

Smráká se nad nimi,
žijí na padesát procent.
Ve čtyři ráno více
neuslyším jejich koncert.

Auta se ženou kolem,
každý si svého hledí.
Hlavně, že se jim dobře
ve svých kárách sedí.

Nepovšimnut lidmi,
ve smutku tam stojí dál.
Tedy kolem osmé
uprostřed cesty stál.

Slunce se pohnulo,
k vrcholům hor se blíží.
Něco je ve mně jinak.
Něco mě pořád tíží.

Na zpáteční cestě
má předtucha se potvrdila.
Životní cesta kosa
navždy se ukončila.

Západ slnka na Kľaku

Nebráňme slnku zapadnúť.
Kde nie je svetlo, nie sú žiadne tiene.
Musí to takto dopadnúť,
je to tak prirodzené.

Deň umiera za obzorom,
lúči sa s nami farbami.
Nesmúť za ním a pozri sa,
na tú nádheru nad nami.

Miliardy hviezd a túžob,
všetkých, čo ku nim vzhliadajú,
žiaria v tme a nedotknuté,
naše tajomstvá skrývajú.

Tajne si niečo zaželám,
keď bude z nich jedna padať,
aby si našla priateľa,
náruč, kde nebudeš sa báť.

Aby si na západy,
nehľadela sama.
A aby si o to viac,
milovala rána.

E l i š k e

Vyhrala si prvú cenu,
za najširší úsmev na Zemi,
za radosť tak prirodzenú,
že ostávame zahanbení.

Zabudli sme, že nás bavil,
život, keď sme boli deti.
Ale keď sa usmeješ,
slnko opäť svieti.

V momente sa rozostúpia,
starosti aj mraky.
A my opäť zatúžime,
trhať divé maky.

R o v n i c a

Za viečkami ukrývam sa,
pred najvyššou entitou.
Život je iba sen, zdá sa,
z ktorého som precitol.

Ani mŕtvy, ani živý,
niekde medzi čiarami,
upravujem algoritmy,
no nič nevychádza mi.

Nekonečná prázdnota,
na druhej strane rovnice.

A ja stále iba snívam,
že bozkávam ťa na líce.

Len kvôli nádeji

Už asi po stý krát,
možno sto desiaty,
pokúšam sa zdvihnúť z prachu.

Koľkokrát ešte,
si rozbijem kolená o skaly?

Plazím sa ako had,
túžim sa nevrátiť,
na miesto čo má tú pachuť,
do sveta, v ktorom
strácame to, čo sme získali.

Len pre tú nádej opäť,
dvíham unavené hnáty,
len pre ňu sa ešte nevzdávam.

A vstanem znovu,
cieľ z očí nestratím,
v hĺbinách seba spoznávam.

O z v e n a

Raz, razz, razzz, razzz...

Ozýva sa hlas, hlas, hlas...

A za nechtami mráz, mrázz, mrázzz,
štípe ako d'as, d'ass, d'asss...

Snád', snád', snád', snád'...

nebudem sa bát', bát', bát'...

Na vrchole stát', stát', stát'...

A veselo sa smiat', smiat', smiat'...

Zatiaľ však len blúdím tmou, tmou, tmou...

Aj keď mal by som byť teraz s ňou, s ňou, s ňou...

Uväznený som v podzemí, podzemí, podzemí...

Bez nároku odmeny, odmeny, odmeny...

Na kolenách

Prešli sme už každou cestou,
mysliac si, že vedú k cieľu.
Nemohli sme sa viacej mýliť...

Podám ti ruku ako gesto,
v ktorom opäť nájdeš vieru.
Kto chce ísť hore, musí sa najprv znížiť.

Až na tej úrovni,
až tam celkom na dne,
zistíš, že si to ty,
kto tvoje sny kradne.

Až na tej úrovni,
keď dýchaš prach zeme,
zistíš odpovede,
na všetko čo chceme.

A u !

Nebudem ti klamať,
bolí to jak sviňa.
Môžeme sa len hádať,
čia to bola vina.

Dávam si dolu z čela kus omietky,
považoval som ťa za tú pravú.
Teraz len píšem krátke poviedky,
a o stenu si búcham hlavu.

S ú m r a k

Za súmraku klesá
teplota tvojich dotykov.
S každou ďalšou minútou
sú tvoje prsty chladnejšie.

V posledných lúčoch slnka
vidím čo cez deň mi uniklo.
V ich svetle sú tvoje
zreničky čoraz čistejšie.

Každá z nich v sebe skrýva vesmír
prenikám do nich hlbšie.
Tvoj dych sa zhmotnil do hmly
a tiene sú čoraz dlhšie.

Pohlí nás nekonečná tma
a zakryje našu nahotu.
Pretože je to láska,
čo navždy ukončí samotu.

N a p l á ť i

Nepoznám dôvod, pre ktorý
nevnímam ostrú bolesť v hrudi.

Hoci je nad slnko jasnejšie,
že niečo nie je v poriadku.

Za sebou v piesku nechávam
rozmazané stopy krvi.

Bez slz je more čistejšie.

A slová uložené do riadku.

N e s l u š ň ý   n á v r h

Nevadilo by Vám ak sa vzdialime?

Myslíte od témy?

Nie, od spoločnosti.

Spočítame bublinky vo víne

a potom nesprávnou nohou

vkročíme do večnosti.

Z v o n y

Dvadsaťosem tónov
zahraných bez licencie.
Na srdciach ťažkých zvonov
vyryté indície.

Rozumie im každý,
navádzajú ťa na cestu.
Ich hlas sa bude šíriť
od mesta k ďalšiemu mestu.

H o r ú ě k a

Teplota môjho srdca
nebezpečne stúpla.
Bolo tesne po tom
ako si sa ho dotkla.

Trvalo to krátko
a ja teraz hľadám
čím zaplním miesto
po zmazaných fotkách.

Neviditeľný

Keď idem okolo teba
pripadám si ako duch.
Hľadíš priamo na mňa,
ale vidíš iba vzduch.

Tvoj pohľad mnou preniká,
akoby som tam nebol.
To som v твоjich očiach
tak hlboko klesol?

Povedz, prosím, čím to je,
že nevnímaš moju prítomnosť.
Pretože sa neraz cítim
ako nepozvaný hosť.